

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-42/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Danijela Peršića iz Županje, Baruna Trenka 96, OIB: 66805310440, zastupanog po punomoćnici Gordani Šibenik, odvjetnici iz Županje, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Zlatku Knezoviću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Knezović & partneri j.t.d. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 21. svibnja 2026., u nazočnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti tuženika, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 16. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 016-162/2006 zaključenog 25. siječnja 2006., između tužitelja Danijela Peršića iz Županje, Šećerana 3, OIB: 66805310440, i tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb), kao kreditora, koja glasi: "...Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedan cijelih dvadeset pet posto) iznosa kredita.", te ista odredba ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Danijelu Peršiću iz Županje, Šećerana 3, OIB: 66805310440, isplati iznos od 738,05 EUR (sedamsto trideset osam eura i pet centi), sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 16. ožujka 2006. pa do isplate, po stopi od 15% godišnje za period od dospijeca do 31. srpnja 2008., od 1. kolovoza 2008. po stopi zatezne kamate koja se do 31. srpnja 2015. određuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri

postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve u roku od petnaest dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Danijelu Peršiću iz Županje, Šećerana 3, OIB: 66805310440, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.019,35 EUR (tisuću devetnaest eura i trideset pet centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 16. lipnja 2026. kao dana donošenja presude pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest dana, a odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog troška u iznosu od 33,55 EUR.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 500,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 25. siječnja 2006. sa Hypo Alpe Adria bankom d.d., koja od srpnja 2016. posluje pod imenom Addiko bank d.d., sklopio Ugovor o kreditu broj: 016-162/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, ovjeren od strane javnog bilježnika u Zagrebu, Ilinke Lisonek, 10. veljače 2006., pod brojem OU-312/2006 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 95.200,00 CHF, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, na rok otplate od trideset godina, uz uvjete i način kako je to određeno Ugovorom o kreditu.

1.1. Tužitelj je naveo da je tuženiku u cijelosti isplatio obveze po osnovi Ugovora o kreditu.

1.2. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, te da se radi o standardno formuliranom ugovoru, pripremljenom od strane tuženika, kao jače i dominantne ugovorne strane, te da tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama.

1.3. Naveo je da se prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.4. Tužitelj je nadalje naveo da je tuženik u Ugovor o kreditu, koji je bio tipa uzmi ili ostavi, ugradio odredbu čl. 5., pod nazivom: "11. Troškovi", koja glasi: "...Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedan cijelih dvadeset pet posto) iznosa kredita.".

1.5. Tužitelj je naveo da mu je tuženik prilikom isplate predmetnog kredita naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 738,05 EUR (5.568,87 kn), i to 16. ožujka 2006.

1.6. Nadalje je naveo da tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti je Ugovorom o kreditu utvrdio

koliko će iznositi naknada za obradu zahtjeva, niti da mu je točno prezentirao koje će tuženik troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita, pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti da mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto su iznosi tih naknada u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

1.7. Nadalje je naveo da u Ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati predmetna naknada, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno nije ni precizirano, niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora o kreditu, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan.

1.8. Tužitelj je naveo da se u pogledu predmetne naknade za obradu kredita radilo o jednostranoj odluci tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj navedene ugovorne odredbe, poglavito jer je to bila odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Naveo je da je takav način određivanja naknada potpuno netransparentan za tužitelja kao potrošača, i da je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da je stoga takva odredba Ugovora o kreditu protivna načelu savjesnosti i poštenja, te posljedično ništetna.

1.9. Tužitelj je naveo da jednako tako tuženik prije zaključenja Ugovora o kreditu nije kao trgovac u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te da je stoga predmetna odredba Ugovora o kreditu, protivna kogentnim odredbama ZZP-a, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost.

1.10. Tužitelj je naveo da sukladno odredbi čl. 323 st. 1 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, dalje u tekstu: ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora, odnosno ugovorne odredbe, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora odnosno ugovorne odredbe.

1.11. Nadalje je naveo da sukladno odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba stavka trećeg istog članka, određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

1.12. Tužitelj je zaključno naveo da je tuženik temeljem nepoštenosti i ništete odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu o jednokratnoj naknadi za obavljanje bankarskih usluga, naplatio 16. ožujka 2006. od tužitelja iznos od 738,05 EUR (5.568,87 kn), čime je tuženik jednostranim i protupravnim postupanjem stekao nepripadnu imovinsku korist u iznosu od 738,05 EUR, za koji iznos je umanjena imovina tužitelja; te da tužitelj stoga ima pravo na povrat tog iznosa.

1.13. Tužitelj je naveo da radi navedenog ovim tužbenim zahtjevom, temeljem odredbi čl. 1111. st. 1., i čl. 1115. ZOO-a, potražuje od tuženika isplatu onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja po osnovi ništete odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu o jednokratnoj naknadi za obavljanje bankarskih usluga, odnosno za obradu kredita, sa zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja naknade pa do isplate.

1.14. Tužitelj na temelju naprijed izloženog, predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, koja glasi: "...Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedan cijelih dvadeset pet posto) iznosa kredita.", i da ista odredba ne proizvodi pravne učinke; te da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 738,05 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 16. ožujka 2006. pa do

isplate; kao i da tuženik tužitelju naknadi troškove predmetnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva, s tim da je naveo da ne spori visinu tužbenog zahtjeva, odnosno da ne spori da je od tužitelja 16. ožujka 2006. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 738,05 EUR (5.560,87 kn).

2.1. Tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor zastare tužiteljeve tražbine.

2.2. Tuženik je nadalje naveo da je Ugovor o kreditu zaključen u siječnja 2006., da je otplaćen u travnju 2010., te da je tužitelj njime dobio na raspolaganje iznos od 95.200,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a da tužbenim zahtjev traži isplatu u iznosu od 738,05 EUR; ta da je stoga u slučaju ništetnosti spornih odredbi (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu čl. 326. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05: dalje u tekstu: ZOO), slijedom čega tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev.

2.3. Tuženik je naveo da tužitelju osporava i status potrošača u predmetnom postupku.

2.4. Tuženik je nadalje naveo da je u čl. 5. Ugovora o kreditu jasno navedeno kako se prije isplate kredita korisniku kreda jednokratno odbijaju troškovi u iznosu od 1,25 % iznosa kredita, te da smatra da je stoga te činidba na koju se tužitelj obvezao, a u vezi koje je naveden paušalni iznos koji se plaća na ime te naknade, u potpunosti određena.

2.5. Tuženik je naveo da je u skladu sa odredbom čl. 1022. ZOO-a, kojom je propisano da se ugovorom o kreditu utvrđuje iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita, imao pravo naplatiti od tužitelja kao korisnika kredita troškove obrade kredita koji čine uvjete davanja kredita, a koji uključuju i troškove obrade kredita.

2.6. Tuženik je nadalje naveo da je trošak obrade kredita naplaćen kroz efektivnu kamatnu stopu (dalje u tekstu: EKS), a da je to kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit, i ostale izravno povezane troškove kredita. Istaknuo je da je ulazna naknada, prema stavu Hrvatske narodne banke, dio efektivne kamatne stope koja predstavlja cijenu u smislu članka 84. ZZP-a, te da se posljedično prema istom ne provode testovi transparentnosti i poštenosti.

2.7. Tuženik je naveo da je odredbom čl. 173. Zakona o bankama propisano da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita, te da je u pogledu Ugovora o kreditu tuženik navedenu obvezu ispunio.

2.8. Tuženik slijedom navedenog smatra da je članak 5. Ugovora o kreditu ugovorna odredba koja je uvjet davanja kredita i koja se iskazuje kroz EKS, pa da stoga za njezino ugovaranje postoji valjani pravni temelj. Istaknuo je i da se takva naknada izrijekom navodi u odredbi čl. 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite ("Narodne novine" broj: 15/14, dalje u tekstu: Pravilnik), kojom je propisano da za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača, vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, te naknadu/premiju za osiguranje potraživanja.

2.9. Tuženik je u pogledu tužiteljevih tvrdnji o nepoštenosti i posljedično ništetnosti sporne ugovorne odredbe, naveo da je odredba čl. 5. Ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva, razumljiva i nedvosmislena. Jasna jer je navedeno da se prije

isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade. Lako uočljiva jer je navedena u članku 5. Ugovora o kreditu istim fontom i veličinom slova kao što su ispisane ostale odredbe Ugovora o kreditu, te da je ista svakako i razumljiva i nedvosmislena. Naveo je da je time ostvaren zahtjev transparentnosti iz čl. 84. ZZP-a.

2.10. Tuženik je naveo da su o spornoj odredbi Ugovora o kreditu tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, te da su tužitelju kao klijentu tuženika stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja, kao i da je tuženik pritom postupao sukladno prisilnim propisima i pod nadzorom Hrvatske narodne banke. Tuženik pri tome ukazuje i na odredbu čl. 296. st. 3. ZOO-a, kojom je propisano da se odredba istog članka, stavka 1. ne primjenjuje na odredbe općih uvjeta čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja Ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga strana je pritom mogla utjecati na njihov sadržaj, slijedom čega tuženik smatra da sporna odredba Ugovora o kreditu nije i ne može biti ništetna. Tuženik ukazuje i na činjenicu da je Ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, te da je stoga tužitelj potpisivanjem Ugovora o kreditu iskazao svoju volju za sklapanjem istoga pod predočenim uvjetima.

2.11. Tuženik je nadalje naveo da je naknada koja se odnosi na trošak obrade kredita bila predmet prosudbe Suda Europske unije u kontekstu Direktiva 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., i to u presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. (Kiss protiv CIB Bank) i presudi C-84/19 od 3. rujna 2020. (Profi Credit Polska SA protiv QJ). Naveo je da je u presudi C-621/17 od 3. listopada 2019., Sud Europske unije zauzeo stav da ta odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. Naveo je da je Sud Europske unije zauzeo stav da je tzv. ulazna naknada ugovorna odredba koja je izuzeta iz tzv. testa poštenosti u smislu čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine, te da je razlog za to izuzimanje u tome što ne postoji nikakva tablica ili pravni kriteriji koji bi mogli dati okvir i smjer provjere te primjerenosti. Naveo je da je prema stavu Suda Europske unije, ako je odredba kojom je banka ugovorila tzv. ulaznu naknadu jasno predočena potrošaču i ako je potrošač shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke.

2.12. Tuženik se u prilog njegovim tvrdnjama pozvao i na sudsku praksu izraženu u presudama: Trgovačkog suda u Osijeku, poslovni broj P-2/2021 od 28. travnja 2022., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-2437/2022 od 24. svibnja 2023., Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-279/2023 od 8. ožujka 2023., Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-230/2023-3 od 9. veljače 2023., Općinskog suda u Puli-Pola, poslovni broj P-517/2018 od 5. ožujka 2020., te Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015.

2.13. Tuženik je prigovorio i vrijednosti predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi, navodeći da je ista suviše visoko određena, uzimajući u obzir da se tužbom potražuje isplata iznosa od 738,05 EUR.

2.14. Tuženik je zaključno naveo da slijedom navedenog, a posebice uzimajući u obzir pravni temelj za naplatu sporne naknade, te dostavljenu sudsku praksu, predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan i obveže tužitelja da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.

3. Tužitelj se u podnesku od 19. ožujka 2026. očitovao na tuženikove navode iz odgovora na tužbu, navodeći da su svi prigovori tuženika iz odgovora na tužbu pravno i činjenično neosnovani, te protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske.

3.1. Tužitelj je glede tuženikovog prigovora u pogledu vrijednosti predmeta spora, naveo da u predmetnoj tužbi osim isplate iznosa od 738,05 EUR, traži i utvrđenje ništetnosti čl. 5. Ugovora o kreditu u pogledu naknade za obradu kredita. Tužitelj je istaknuo da se u ovoj pravnoj stvari dokazi izvode prvenstveno u pogledu deklaratornog zahtjeva, a podredno u pogledu zahtjeva za isplatu, odnosno da se dokazi izvode vezano za više tužbenih zahtjeva. Naveo je da stoga vrijednost spora u predmetnom postupku čini deklaratorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.327,01 EUR i kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 738,05 EUR, što čini vrijednost predmeta spora koja je određena prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, u ukupnom iznosu od 2.065,06 EUR, a sve sukladno odredbama čl. 35. i čl. 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP). Tužitelj se u prilog navedenog pozvao i na sudsku praksu iz odluke Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-2796/2024 od 19. ožujka 2025., i odluke Županijskog suda u Rijeci, poslovni broj GŽ-768/2024 od 10. travnja 2025.

3.2. Tužitelj je u odnosu na tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine naveo da se u ovoj pravnoj stvari radi o tužbi radi utvrđenja ništetnosti za koju nema propisanog zastarnog roka. Tužitelj se pri tome pozvao na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj U-III-3202/2023 i broj U-3204/2023. od 13. i 14. lipnja 2024., u kojima su odbijene ustavne tužbe Zagrebačke banke d.d., te je potvrđen stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske da utvrđenjem ništetnosti, potrošač (u ovom slučaju tužitelj) ima pravo na obeštećenje i nije u zastari potraživanja, i da mu zastarni rok počinje teći tek pravomoćnim utvrđenjem ništetnosti.

3.3. Tužitelj je također osporio i tuženikove navode iz odgovora na tužbu da je sporna odredba Ugovora o kreditu dopuštena i jasna; te je tužitelj naveo da se radi o nedozvoljenoj i ništetnoj odredbi, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja uzrokuju veliku neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a kako je to pobliže naveo u podnesenoj tužbi. Tužitelj se pritom pozvao i na presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., Revd-1601/2024 od 30. travnja 2024. i Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024., navodeći da je u istima utvrđeno da su nepoštene i ništetne "ugovorene" naknade za obradu kredita, te da se moraju vratiti potrošaču koji to tužbom zatraži, uz obračun zateznih kamata. 3.4. Tužitelj je naveo da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Nadalje, da je isti pravni stav zauzeo i Sud Europske unije u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita. Tužitelj je istaknuo da ništetnost sporne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi i iz odredbi čl. 81. i 82. ZZP-a, kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od

strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog, standardnog ugovora trgovca.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu, uvidom u dopise tužitelja od 17. srpnja 2025. i tuženika od 2. rujna 2025., uvidom u Pravilnik, uvidom u Odluku o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., uvidom u isplatni nalog od 16. ožujka 2006., te saslušanjem tužitelja.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i prednik tuženika Hypo Alpe-Adria bank d.d. Zagreb zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita odobren stambeni kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 95.200,00 CHF (švicarskih franaka) prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, sa rokom otplate od trideset godina.

6.1. Među strankama nije sporna visina kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odnosno nije sporno da je tuženik po osnovi odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu naplatio od tužitelja 16. ožujka 2006. iznos od 738,05 EUR (5.568,87 kn) na ime naknade za obradu kredita, odnosno na ime jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

6.2. Među strankama nije sporna niti pasivna legitimacija, odnosno nije sporno da je Hypo Alpe-Adria Bank d.d., Zagreb, koja je sa tužiteljem zaključila Ugovor o kreditu, temeljem rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Tt-16/22619-2, nastavila svoje daljnje poslovanje pod nazivom Addiko Bank d.d., Zagreb.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna ugovorna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu, koja glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedan cijelih dvadesetpet posto) iznosa kredita", te da li ta odredba proizvodi pravne učinke.

7.1. Sporno je i ima li tužitelj pravo na povrat odnosno isplatu iznosa od 738,05 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 16. ožujka 2006. pa do isplate, a koji iznos je tuženik naplatio od tužitelja po osnovi naprijed navedene naknade.

7.2. Sporno je među strankama i je li nastupila zastara tužiteljeve tražbine, kao i ima li tužitelj u predmetnom postupku status potrošača, te je sporna i vrijednost predmeta spora koju je naznačio tužitelj.

8. Sud je u skladu s odredbama čl. 37. st. 1. ZPP-a, i čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23, dalje u tekstu: ZSP), na pripremnom ročištu održanom 21. travnja 2026. prihvatio i odredio vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi u iznosu od 2.065,06 EUR, iz razloga što se tužba sastoji više tužbenih zahtjeva, i to deklaratornog tužbenog zahtjeva za koji se prihvaća da vrijednost predmeta istoga iznosi 1.327,01 EUR, te kondemnatornog tužbenog zahtjeva u iznosu od 738,05 EUR, što zbrojeno iznosi 2.065,06 EUR. O takvom načinu računanja vrijednosti predmeta spora postoji i identična sudska praksa izražena primjerice u pravomoćnoj presudi Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. 54 P-1541/2023-12 od 22. veljače 2024. koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Rijeci posl. br. GŽ-768/2024-3 od 10. travnja 2025.

9. Tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine nije osnovan. Odredbom čl. 328. ZOO-a, propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao

posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da se odluka suda u pogledu predmetne tužbe odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, te kondemnatorni tužbeni zahtjev koji kao posljedica proizlazi iz utvrđenja ništetnosti naprijed navedene ugovorne odredbe; glede predmetne tužbe nije niti počeo teći zastarni rok, odnosno nije po osnovi zastare prestalo pravo tužitelja iz predmetnih tužbenih zahtjeva.

10. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 81. st. 2. ZZP-a, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 81. st. 3. ZZP-a, propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Odredbom čl. 81. st. 4. ZZP-a, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10.1. Odredbom čl. 83. ZZP-a, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

10.2. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a odredbom čl. 87. st. 2. ZZP-a, propisano je da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

11. Vijeće Europskih zajednica donijelo je 5. travnja 1993. Direktivu 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

11.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu, nepoštene odredbe nisu obvezujuće za

potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

11.2. Odredbom čl. 4. st. 1. Direktive propisano je da ne dovodeći u pitanje članak 7., nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje se tako da se u obzir uzimaju priroda robe ili usluga na koje se ugovor odnosi u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora ili nekog drugog ugovora o kojem on ovisi. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano je da procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Odredbom čl. 7. st. 1. Direktive propisano je da u interesu potrošača i tržišnih konkurenata države članice osiguravaju da postoje primjerena i djelotvorna sredstva za sprječavanje stalnog korištenja nepoštenih odredaba u ugovorima koji prodavatelji robe i pružatelji usluga sklapaju s potrošačima.

11.3. U presudi Suda Europske unije, poslovni broj C-26/2013, od 30. travnja 2014., navedeno je da čl. 4. st. 2. Direktive treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u predmetnom slučaju znači da potrošaču u ugovoru moraju biti na jasan i transparentan način objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma prijevremene otplate kredita, tako da potrošač na temelju jasnih, točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti sve ekonomske posljedice koje za njega proizlaze u vezi prijevremene otplate kredita.

11.4. Stajališta Suda Europske unije u tumačenju i primjeni Direktive jasno naglašavaju važnost obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o svim ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. Takvo obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

11.5. Praksa Suda Europske unije iz predmeta poslovni broj C-26/2013 od 30. travnja 2014., odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u predmetnom slučaju banku), kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti potrošača da utječe na njihov sadržaj. Upravo zbog tog slabijeg položaja potrošača, Direktiva obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako se bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena. U hrvatskom zakonodavstvu ta materija je prvenstveno regulirana odredbama ZZP-a.

12. Tužitelj je prilikom provođenja dokaza saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 21. svibnja 2026., iskazao da je 2006. zaključio Ugovor o kreditu sa tadašnjom Hypo Alpe Adria bank d.d., i to u jednoj od njihovoj poslovnica ili podružnica u gradu Zagrebu, te da je svrha kredita bila kupovina stana u Zaprešiću.

12.1. Tužitelj je iskazao da prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu nije mogao raspravljati i dogovarati posebne odredbe tog ugovora, osim iznosa kredita i roka vraćanja istoga, te da mu je samo predloženo koliko će iznositi rate za otplatu kredita.

12.2. Nadalje je iskazao da prilikom dogovaranja i zaključivanja Ugovora o kreditu nije bio upoznat od strane djelatnika banke o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, te da dakle o toj obvezi nije mogao niti pregovarati. Iskazao je da mu niti kada je došao u banku radi potpisivanja Ugovora o kreditu, nije od strane djelatnika

banke prije potpisivanja istoga, ukazano na ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, tako da nije niti znao da ta odredba postoji, i da će mu se prilikom realizacije Ugovora o kreditu naplatiti ta naknada.

12.3. Iskazao je da mu je primjerak pripremljenog Ugovora o kreditu predložen tek prije nego što je isti trebao potpisati, odnosno odnijeti na solemnizaciju kod javnog bilježnika, te da je za vrijeme dok je čekao na solemnizaciju Ugovora o kreditu kod javnog bilježnika, isti letimično pročitao, ali da je pritom obratio pažnju samo na glavne odredbe Ugovora o kreditu, koje su se odnosile na visinu kredita, valutu kredita, rok otplate i visinu rata za otplatu istoga. Iskazao je da nije primijetio odredbu Ugovora o kreditu u kojoj je bilo napisano da mu se prilikom realizacije kredita naplaćuju i troškovi obrade kredita, i to u visinu od 1,25% od iznosa kredita, te da ga niti javni bilježnik prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu nije upoznao sa tom ugovornom odredbom, već da ga je samo upozorio na posljedice do kojih će doći ako ne bude uredno vraćao kredit.

12.4. Iskazao je da u vrijeme realizacije Ugovora o kreditu nije bio obrtnik, već da je bio zaposlen u jednoj firmi u Zagrebu, te da mu je plaća bila jedini izvor prihoda. Iskazao je i da je saznanje o naplati sporne naknade stekao tek prije podnošenja predmetne tužbe, a sa čime ga je upoznala njegova odvjetnica.

13. Iskaz tužitelja je po ocjeni ovog suda bio uvjerljiv, iskren, jasan i nedvosmislen, bez uočenih elemenata neodlučnosti ili kontradiktornosti, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

13.1. Iz iskaza tužitelja proizlazi utvrđenje suda da tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu, koja odredba je bila unaprijed formulirana, te da stoga tužitelj nije imao mogućnost niti utjecati na njezin sadržaj.

14. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. Na temelju iskaza tužitelja i uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu čl. 5., ocjena je suda da je odredba čl. 5. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženika (tuženikovog prednika) kao sastavni dio standardnog ugovora o stambenom kreditu, odnosno da je činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

16. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 81. st. 4. ZZP-a, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

17. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaja na njezin sadržaj, kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno naplaćena naknada za obradu kredita odnosno naknada jednokratnih troškova obrade kredita, u iznosu od 738,05 EUR (5.568,87 kn) 16. ožujka 2006.; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

17.1. Tužitelj pri tome nedvojbeno ima status potrošača, budući da je po osnovi Ugovora o kreditu tužitelj, koji u vrijeme realizacije Ugovora o kreditu nije bio obrtnik, trgovac ili vlasnik obiteljskog poljoprivrednog gospodarstva, ishodio kreditna sredstva koja su mu bila potrebna za kupovinu stana, u kojem je potom i stanovao; a odredbom čl. 3. toč. 1. ZZP-a, propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

18. Sporna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a ništava.

19. Odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili se narav onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19.1. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Odredbom čl. 1111. st. 2. ZOO-a propisano je da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Odredbom čl. 1111. st. 3. ZOO-a propisano je da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20. S obzirom da je tijekom postupka utvrđeno da je sporna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu ništetna, tuženik je na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan tužitelju vratiti novčani iznos od 738,05 EUR (protuvrijednost iznosa od 5.568,87 kn), koji je primio odnosno naplatio od tužitelja na temelju odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu.

20.1. Pri tome valja navesti da se po ocjeni suda u predmetnom slučaju ne primjenjuje odredba čl. 326. st. 2. ZOO-a, na koju se poziva tuženik, a kojom je propisano da ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor u cijelosti ispunjen, ništetnost se ne može isticati. Naime u predmetnom slučaju radi se o tužbi koja je podnesena na temelju odredbi ZZP-a, napose odredbi čl. 81. ZZP-a, koje se odnose upravo na zaštitu potrošača u slučaju da potrošački ugovori sadrže (pojedine) nepoštene odredbe, u smislu kojih nepoštenost i posljedično tome ništavost pojedine ugovorne odredbe, kao što je u ovom predmetu slučaj sa odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu, nije opravdano smatrati zabranom manjeg značenja u smislu odredbe čl. 326. st. 2. ZOO-a.

21. Tuženik je u skladu s odredbama čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO-a, dužan tužitelju naknaditi i potraživanu zateznu kamatu, koja po osnovi odredbe čl. 1115. ZOO-a, teče od dana kada je od tužitelja naplaćena sporna naknada i kada je tuženik kao nepošteni stjecatelj stekao naplaćeni iznos naknade (738,05 EUR), odnosno kako to tužitelj potražuje od 16. ožujka 2006. pa do isplate.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.019,35 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), za sastav dopisa banci (tuženiku) od 17. srpnja 2025., kojim je zatraženo i pribavljeno očitovanje tuženika o

podatku o visini naknade koja je naplaćena od tužitelja za obradu kredita po osnovi čl. 5. Ugovora o kreditu, u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 36.3. i Tbr. 54. OT-a), za trošak poštarine u vezi slanja navedenog dopisa tuženiku u iznosu od 2,25 EUR, za sastav obrazloženog podneska od 19. ožujka 2026. kojim se tužitelj očitovao na navode iz odgovora na tužbu, u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 21. travnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 21. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), te za pristup tužiteljevog punomoćnika na ročište za objavu presude održano 16. lipnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.3. i Tbr. 54. OT-a). Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,55 EUR i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 33,55 EUR.

22.1. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku pa do isplate.

22.2. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na presudu preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od 33,55 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 33,55 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbom čl. 7. st. 2. ZSP-a.

23. Zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka u ukupnom potraživanom iznosu od 500,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

24. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 16. lipnja 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćnici Gordani Šibenik, odvjetnici iz Županje.
2. Tuženik po punomoćniku Zlatku Knezoviću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Knezović & partneri j.t.d. iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-30889-811fb**

Kontrolni broj: **08516-896f0-b2b3f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.